

Поки ти на землі, доки ти не земля,
Заки повно в тобі непромовлених слів,
Вірш в тобі дозріває, немов немовля...
Розрахуйся з боргами, як звичай велів.
Від боргів тобі не заховатися в сні,
Ані в спокій тобою ж мурованих веж.
Те, що зернятком брав, — колоском поверни,
Так, як чинить земля, на якій ти живеш.
Тим законом землі собі совість покрай —
Хай він в неї вросте днів та дій твоїх тлом.
Те, що снігом приймав ти, — теплом віддавай.
Те, що випив з дощу, — поверни джерелом.
Гілку мерзлу повернеш диханням весни,
А дістав ти пустелю — повернеш поля.
Всі борги пригадай, всі борги поверни,
Поки ти на землі, доки ти не земля...

1970

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.